

Honfitársam! Barátom!

Most, hogy megszűnt a drága testvér vér folyása engedd meg, hogy szót váltsak Veled. Mindannyian ebben a hazában, vérben, romban heverő fővárosunkban félelem nélkül, szabadon akarunk élni. Meleg ruhában akarunk dacolni a téellel, meleg hajlékot akarunk huzni a szerencsétlenül járt családok feje fölé, gyermekeinknek tejet, kávé, kedvelt fehér, foszlós kalácsot akarunk adni. Mindezt közösen akarjuk, Csak abban különbözünk, hogy Te a korábbi sztrájkot látod járható utnak, én a felszabadult, soha többé robottá nem váló, teremtető munkát, melyről a magyar munkásság hivatott költője így énekel:

"Én őt dicsérem csak az élet anyját
Kinek nővére szépség és szabadság
S kinek világa most hajnalodik."

Kedves Barátom!

A munka az élet fénye, a szétosztható javak teremtetője, nélküle még a nagyon gazdag országok, népek is pusztulnak. A mi népünk most, - amikor a verejtékkel szerzett javakat eltékozolták, azok, akik avatatlan, szennyes kézzel, hosszú évekig dúskáltak a verejték gyümölcsében - minden munkátlan óra felmérhetetlenül nagy veszteség, későbbi keserves szenvedés.

A sztrájk fegyvere most sokat szenvedett népünket gyengíti.

A munka életet, erőt, jövőt jelent. Közös dolgainkat csak úgy tudjuk rendezni, ha a munkából veszünk erőt. Te azt mondog: "Segít bennünket az egész világ!" Valóban. De ne feledd, hogy ennek is van határa! Ne feledd, hogy mindig a gyenge a szánalmas, csak az erős képes megállni saját lábán. Én sokat gondolkodtam a Te nézeteden, vallottam a maga idején, de most őszintén megmondom, már a munka, az alkotás, a teremtés pártján állok. Gondolkozz és cselekedj Te is.